

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: FRA LANDSBYEN

Citation: Aakjær, Jeppe: "FRA LANDSBYEN", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid58785/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

— Men snart er Maja voxen,
og saa er alt forbi;
saa maa hun tage paa sig
det vante Liberi.

Den lange, lange Kjole,
det snærende Korset,
de struttende Blonder
og den stivede Manchet.

Saa er der Staal og Fiskeben,
hvor før der var Natur,
og for utvungen Barnlighed
der bydes paa — Figur.

Og saa skal ogsaa Maja,
snik-snakke Kvindesag.
Gud, lad din ringe Tjener
ej opleve den Dag!

Kjibh. 45 1892.

FRA LANDSBYEN.

HANS Kinder de var fregnede,
hans Næse den var blaa,
hans Læber de var blegnede
og farvede af Skraa.

Hans Haar stod om hans Hoved
som pisket Skorstensrøg,
hans Aandedræt var mættet
af Brændevin og Løg.

Hans Ben var stokketynde,
og Brystet smalt og fladt,
i Krop og Væxt en Mynde,
i Hovedform en Kat.

Men rig som bare Pokker
var denne grimme Mand,
og derfor tog den smukke
Sofie ham til Mand.

Hun plejede og passed
den ægte gamle Bjørn,
blev krammet af hans Labber
og Moder til hans Børn;

blev graa og grim og gammel,
som det er Livets Hang
at gjøre det, der ofte
var ungt og smukt engang.

Men jeg har set Sofie
gaa bag sin Husbonds Gaard,
og naar hun kom tilbage,
var Øjet rødt af Graad.

Og jeg har set Sofie,
med et gaa rent istaa,
og jeg har længe gjættet,
hvad saa hun tænkte paa.

Saa tænkte hun paa Søren,
den stakkels kjønne Fyr,
med hvem hun havde digtet
saa mangt et Æventyr.

Han var saa smuk som fattig
og elsked hende ømt,
men siden er som skuffet
til Amerika han rømt.

Hun tænker paa en Aften
i et maanelyst Krat,
hun tænker paa en anden
og tredje Sommernat.

Hun tænker paa hans Kys,
der var sødere end Vin,
hun tænker paa hans Haand,
hvor den var god og fin.

Hun tænker paa, hvorledes
den gied i hendes Haar
og vakte dunkle Ønsker,
der løstes ud i Graad.

Hun tænker paa hans Ømhed,
hans Ild, hans Elskovsbrand —
og dernæst gaar Sofia
ind til sin grimme Mand.

Sommer 1892.

D Ø D S R A M T.

N AAR Hvalen rammes af Harpunens Tand,
da flygter den med opspil't Mund fra Land.

Mod Dybet jager den i Ve og Vaande
og løfter kun sit Hoved for at aande.

Dens Hale basker som en Dampskibsskrue,
dens runde Øjne smaa i Smerte lue.

Tangskoven klyver den og Sildens Stime
og drager efter sig en blodig Strime.

— Som Hvalen dødsramt kløv det brede Hav
for i dets tavse Dyb at naa en Grav,

saa saa jeg alt det saarede og slagne,
det lumpent svegne og det koldt bedragne

at ile rastløst imod Ørknens Øde,
for uset der at græde og forbløde.

Aakjær ⁹⁵s 1892.